

До реформування територіальних громад потрібно підходити з усвідомленням того, що успіх (чи неуспіх) цього процесу буде важливим чинником подальшого проведення системних реформ в інших сферах суспільного розвитку.

Пошук шляхів вирівнювання економічної спроможності територіальних громад показав, що в територіальних громадах, що вже об'єдналися в процесі децентралізації, починається нова віха функціонування та розвитку. Об'єднання надало громадам більше повноважень та людських і матеріальних ресурсів. Разом з цим, вони отримали більше навантаження, за рахунок збільшення, через відповідальність перед своїм населенням за формування вищого рівня комфорту та безпеки проживання. Запорукою цього може бути лише спланований і обґрунтований розвиток та досвід. Проте власний досвід, з очевидних причин, відсутній. Тому планування та пошук шляхів вирівнювання економічної спроможності громад має бути чітко спланованим з врахуванням особливостей за залученням інновацій з метою отримання якісно нового досвіду об'єднаного функціонування громад на звичних територіях.

Перелік посилань:

1. Іртищева І. О. Оцінка параметрів сучасного рівня екологічно сталого розвитку сільських територій / І. О. Іртищева, Т. В. Стройко, М. І. Стегней // *Економіст*. – 2014. – № 12. – С. 53-57.

2. Ткачук А. Державна регіональна політика та розвиток територій в умовах змін. Спеціально для ОТГ. – Інститут громадянського суспільства [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.csi.org.ua/derzhavna-regionalna-polityka-ta-rozvytok-terytorij-v-umovah-zmin-spetsialno-dlya-otg/>

ФЕНОМЕН ГЛОБАЛІЗАЦІЇ ТА ЙОГО ВПЛИВ НА РОЗВИТОК ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ

*Н.М. Михайличенко, к.е.н., доцент
А.О. Токарева, здобувач вищої освіти
Донбаська державна машинобудівна академія, м. Краматорськ*

На початку третього тисячоліття людство було втягнуто у вир кардинальних трансформаційних процесів. Відбувся старт нового етапу розвитку цивілізації та людської історії. Однією з найвиразніших ознак на сучасному етапі є глобалізаційні зрушення у світі. Вони стирають кордони, розладнують основи національно-державного суверенітету.

Ставлення до наростаючих процесів світової глобалізації у різних країнах та регіонах планети є спірними та неоднозначними. Саме в процесі аналізу цих суперечностей виникає величезний інтерес до явища глобалізації: як до відносності однозначного розуміння його сутності, так і до усвідомлення позитивного і негативного ефекту від глобалізаційних перетворень.

Глобальні проблеми людства та порушення традиційного сприйняття цінностей змушують держави і суспільства роздвоювати погляди, орієнтуючись, з одного боку, на об'єднання та запобігання глобальних проблем коопераційним шляхом, а з іншого – на герметизацію та вирішення проблем самотужки [1].

Істотний внесок у вивчення сутності процесу глобалізації і розробку теоретичних і практичних аспектів трансформації державного управління в умовах глобалізації зробили такі зарубіжні і вітчизняні вчені, як Л. Браун, П. Бергер, І. Валлерстайн, Е. Гор, О. Тоффлер, О. Білорус (під керівництвом якого з середини 90-х рр. ХХ ст. було започатковано школу української глобалізації), О. Гончаренко, Т. Стародуб, С. Шергін, А. Філіпенко та інші.

Мета доповіді – дослідити феномен глобалізації та його вплив на розвиток державного управління.

Причини виникнення і розвитку глобалізації криються в еволюції світової спільноти: це і перші способи взаємодії народів, і пізнання їх культури, і способи організації будь-якої держави або суспільства людей.

Тому саме глобалізація визначає об'єктивність процесу формування, функціонування та розвитку всесвітньої системи відносин між народами та країнами на основі взаємовідносин та взаємозалежності один від одного у всіх сферах життєвого простору.

У процесі трансформації глобалізації у документах ООН сформувався новий термін «глобальний розвиток», який передбачає більш різноманітний комплекс глобальних взаємодій між державними і недержавними суб'єктами міжнародних відносин. Глобальний розвиток означає зростання та посилення впливу міжнародних інститутів; розширення потоків товарів, технологій і фі-

нансових засобів; поширення комунікаційних та інформаційних обмінів; глобальну діяльність транснаціональних корпорацій; зростання екологічних наслідків. Усі сфери життєдіяльності людей пронизані глобалізацією, яка поширюється у всьому світі швидкими темпами. Прояви глобалізації дуже різноманітні – інтеграція фінансових ринків, переміщення капіталу, міграція трудових ресурсів. Тому на сучасному етапі кризові явища однієї економіки за ланцюговим ефектом призводять до порушення стану економіки інших країн. Світова економіка все більш стає схожою на живу істоту, кожна складова і частина якої обумовлює стан її життєдіяльності [2].

Виходячи з цього, держави повинні усвідомити позитивні аспекти внутрішньополітичної глобалізації і те, що не завжди великі державні утворення здатні реагувати на виклики часу ефективніше, ніж малі країни. Суспільство, яке орієнтоване лише на процеси зовнішньої глобалізації, не буде брати до уваги суттєві внутрішні зміни, не буде налаштоване на зміни і на формування нового політичного простору. Необхідно усвідомити те, що внутрішня універсалізація є настільки ж важливою, як і процеси зовнішньої універсалізації, і вона може стати важливим сценарієм розвитку суспільства в епоху глобалізаційних перетворень. Намагаючись адаптуватися до стрімко змінюваного глобального політичного та економічного середовища, уряди країн розробляють та впроваджують масштабні реформи управлінських систем.

Адміністративна реформа в Україні триває вже понад десять років, за цей період були певні досягнення. Але, якщо порівнювати світові тенденції змін у державному управлінні, вітчизняні реформи впроваджуються досить повільними темпами і характеризуються непослідовністю процесу удосконалення правових, інституційних та організаційних засад державного механізму [3]. Формування нового порядку денного для розвитку державного управління та визначення низки передумов адміністративної реформи активізувалися завдяки реструктуризації сучасного світоустрою та підвищенню ступеня впливу глобальних факторів на державно-управлінські системи нашої країни. Спираючись на досвід інших держав треба відмітити те, що адаптація публічної адміністрації до нових реалій – «це справа не лише держави, вона вимагає широкої участі громадян, передусім при визначенні цілей і завдань реформ, а також тісного партнерства між державним і недержавним сектором» [1]. Реформування державного управління необхідно узгоджувати із цінностями і нормами суспільства.

Перелік посилань:

1. *Фінансова глобалізація і євроінтеграція* / [за ред. О. Г. Білоруса, Т. І. Єфименко] ; ДННУ «Акад. фін. Управління». – К., 2015. – 496 с.
2. *Соснін О. В. Сучасні міжнародні системи та глобальний розвиток (соціально-політичні, соціально-економічні, соціально-антропологічні виміри) : навч. посіб. / О. В. Соснін, В. Г. Воронкова, О. Є. Постол. – Київ : Центр навчальної літератури, 2015. – 556 с.*
3. *Войтович Р. В. Вплив глобалізації на систему державного управління (теоретико-методологічний аналіз) : монографія / [за заг. ред. д-ра філос. наук, проф. В. М. Князєва]. – К. : Вид-во НАДУ, 2007. – 680 с.*

ЛЮДИНА В СУЧАСНІЙ ЕКОНОМІЧНІЙ СИСТЕМІ

О.В. Мостінака

ТОВ Компанія «Юрконсалтинг», м. Тернопіль

Концептуальним смислом в суспільно-економічній системі є поняття «людина», і це є визначальною складовою гуманістичної парадигми економічної науки. Для виробництва засобів існування людина впливає на Природу і Природа також впливає на людину, її здібності, зовнішній вигляд. Відокремити людину від Природи можна тільки уявно.

Суспільно-економічна система як людинорозмірна система з діючою в ній не просто економічною людиною (фікція «економічної людини», створена політекономією), а людиною як космобіо-соціальною істотою, яка привносить в економіку універсумний інституційний дух [1, с. 47-54].

М. Руденко в роботі [2] писав, що слід внутрішньо налаштуватися на метафізику, яка навчає людину дивитися на саму себе як на елементарну частинку. Навчає бачити й пізнавати природний порядок світового руху, навчає відчувати себе всередині всесвітніх потоків. І водночас навчає підніматися подумки над цими потоками, щоб поглянути на них і на себе очима самого Всесвіту.

Проте в умовах сучасних економічних концепцій свідомістю суспільства опанувала парадигма необмеженого росту економіки, що змінює суспільно-економічні відносини та саму природу людей, їхнє ставлення до життя, систему цінностей, навіть спосіб сприйняття перебігу часу. Капіталістично-ринкова ентропійна економіка використовує людину як робоче тіло – і як виробників, і як споживачів, і нічого більше [3, с. 54]. Автори роботи [4, с. 38-39] стверджують, що глобальна еко-